

КЕЛИ ФЕЙВЪР ДИСЦИПЛИНА

Част 1 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

„Направих огромна грешка.“

Това беше първата мисъл на Айви Спелман, когато седна в студената конферентна зала и зачака началото на ориентировъчния инструктаж.

Имаше приблизително тридесет стажанта, които гледаха към предната част на помещението, където облечен в безупречния си тъмен костюм стоеше главният изпълнителен директор Кълън Шарп и оглеждаше преценяващо групата, сякаш вече ги намираше за неподходящи.

Това беше мъж, на който не се отказваше нищо и който получаваше всичко, което пожелае. Беше, меко казано, зашеметяващо красив, но не по повърхностен начин.

Беше потаен, помисли си веднага Айви.

Очите му бяха пронизателни и притежаваше животински магнетизъм и присъствие каквито не беше срещала в никой друг досега.

Висок и широкоплещест, правата му черна коса беше оформена перфектно над веждата, сякаш беше прибрана от специалист. Брадичката му бе издължена и квадратна, а скулите изпъкнали.

Черният костюм беше безупречен, без нито една гънка или влакънце, което да се види под непрощаващата ярка светлина, която караше всички останали да изглеждат мърляви и лекъосани в сравнение с него.

За съжаление Айви беше седнала на първия ред и сега се намираше директно на огневата линия. Студените му сини очи бяха прекрасни и ледени като тундрата на Аляска.

— Както повечето от вас знаят — започна най-накрая той, — аз съм основателят и главният изпълнителен директор на „Биометрикс Фарма“. — Усмихна се хладно и безчувствено. — Може би се чудите защо съм тук, когато със сигурност има други, които могат да са на

мястото ми. И причината да съм при вас, вместо да се занимавам с по-важни дела, е много проста.

Кълън Шарп спря, когато забеляза, че сребърното му копче за ръкавели беше леко изкривено. Намести го с едно плавно движение на изключително добре поддържаните си пръсти и погледна отново към групата.

— Тук съм, защото съм загрижен за всеки един детайл от тази компания. Няма нищо — и повтарям нищо — твърде незначително, което да ми убегне.

Когато каза това, главният изпълнителен директор погледна Айви с такова напрежение, че тя за малко да потръпне.

„Защо ме зяпа?“

Айви искаше да преглътне, но се страхуваше от силния звук, който щеше да издаде. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а в стаята можеше да се чуе и падането на карфица.

Най-накрая пронизващият поглед на Кълън Шарп се откъсна от нея и той се обърна, отправяйки се грациозно към масата с напитки в предната част на стаята, където си наля чаша с вода. Отпи една малка глътка, докато всички следяха внимателно всяко негово движение в очакване да чуят какво друго щеше да каже този магнетичен индивид.

За разлика от повечето хора, които говореха пред групи, Кълън Шарп не се интересуваеше дали ги забавлява или предразполага. Не се опитваше да ги накара да се смеят и изглежда не му пречеше факта, че ги караше да чакат.

Около себе си можеше да усети мириса на потта и отчаянието на колегите си, които идваха изпод парфюмираните им чисто нови костюми. И тя като всички останали се потеше в студената стая, което я караше да потръпва още повече от хлад.

„Защо не седнах отзад?“

Сядането отпред беше стар навик, който ѝ бе останал от ученическите години. От детската градина чак до последния семестър от колежа Айви винаги бе била тихата, свенлива ученичка, която седи на първия ред с приведена глава и си води бележки, за да получава добри оценки.

Но това беше различно.

Това беше истинска корпорация — една от най-големите и престижни фармацевтични компании в Бостън — и седенето на

предния ред с надеждата, че „учителят“ ще я хареса нямаше да мине.

Кълън приключи с пиенето и остави чашата с вода върху масата, след което се върна към центъра на залата, за да се изправи отново пред тях. Отново погледна за кратко към нея.

„Има очи на вълк“, помисли си Айви. „И въобразявам ли си, или се вглежда в мен повече, отколкото в останалите?“

„Определено си въобразяваш“, каза си. „Кълън Шарп няма и представа коя си и сигурно е по-заинтересуван от някоя дупка в стената, отколкото от стажантка, която е дошла да върши незначителни задачи в мултимилардната му компания.“

— Ще ви преместим в офис кабините точно в осем и тридесет и пет — каза Кълън, изваждайки я от мислите ѝ. — След което ще започнете проекта за въвеждане на данни, за който сте дошли да ни помогнете да завършим. Софтуерната програма автоматично ще оценява работата, скоростта и точността ви. До обяд ще знаем колко бързо работите и какъв е процентът ви на грешки. Тези от вас, които попаднат в групата под десет процента във всяка една категория, ще бъдат допуснати. — Гласът му беше безкомпромисен. — Светът на бизнеса е жестоко и безмилостно място и не си губим времето със служители, които не могат да се справят. Тези от вас, които са с най-лош резултат, ще бъдат освободени незабавно.

Един млад мъж, който не беше на повече от двадесет и две — двадесет и три години, стоеше от дясната страна на Айви. Той я погледна косо и повдигна вежди, усмихвайки се, сякаш намираше представлението и заплахите на изпълнителния директор за абсурдни.

Айви започна да отвърща на усмивката му, облекчена да види, че поне един от тях не беше уплашен от шефа на компанията, когато вдигна очи и забеляза, че Кълън Шарп я наблюдаваше отново. Погледът му зашари между нея и младото момче.

Недоволството му относно споделената им усмивка беше повече от ясно, въпреки че изражението му не се бе променило изобщо.

Той се приближи до мястото, на което седяха, и сърцето на Айви заблъска в гърдите ѝ. Спря пред младото момче и го погледна.

— Как се казваш? — попита Кълън.

— Аз ли? — отвърна младежът, а гласът му се пречупи и изведнъж не изглеждаше толкова уверен — по-скоро приличаше на заслепена от фарове сърна.

— Обикновено процедурата е такава — каза Кълън. — Когато някой те попита как се казваш, в повечето случаи има предвид теб. — Той повдигна вежда, когато групата от стажанти се закиска нервно на шегата му.

— Казвам се Лукас — успя да изрече младежът. Размърда се на мястото си и изправи рамене.

— Лукас, забелязах, че се смееш на нещо, което казах преди малко — заговори Кълън. — Моля те, сподели с всички нас какво беше толкова забавно. Винаги е хубаво да има хора с добро чувство за хумор в офиса.

Лукас заекна нервно.

— Аз не исках... имам предвид... ъ, нямаше нищо смешно.

— Някои хора имат лошия навик да се усмихват, когато са нервни — каза Кълън, чакайки го да отвърне на твърдението.

— Мисля, че това се случи — изрече Лукас, привидно облекчен, че има извинение, за което да се хване. — Просто съм малко нервен, това е.

Кълън го изгледа.

— Притеснението е приемливо, но неуважението е нещо, което не толерирам. Никога. — Той продължи да гледа младия мъж и Лукас сведе поглед към пода, очевидно победен още преди да е започнала битката.

— Съжалявам — промърмори той.

Айви разбра, че е грешала за усмивката му. Изглежда беше също толкова уплашен от ситуацията, колкото и тя.

А Кълън Шарп беше показал много бързо и убедително, че не беше там, за да бъде добър или да се хареса на хората, които бяха дошли да работят за него.

Сега беше толкова близо до нея, че силният аромат на мъжественост и одеколон се понесе към ноздрите ѝ и тя остана удивена от силата, която се излъчваше от него.

Неловкият момент приключи, когато някой почука на вратата и една висока, елегантна, но строга блондинка влезе в залата. Когато пристъпи вътре, Кълън ѝ кимна, след което се обърна към групата.

— Всички, представям ви вашия управител Ема Маркс. Тя ще поеме нещата от тук и ако имате някакви въпроси или притеснения, се обръщайте към нея.

— Благодаря ви, господин Шарп — отвърна тя, като се усмихна и запърха с мигли насреща му.

Айви не я хареса още от пръв поглед. Беше ли, защото блондинката изглеждаше прекалено близка с главния изпълнителен директор?

„Мразя жени като нея. Просто се подмазват на шефовете, а това е толкова досадно.“

Но Айви мислеше, че причината за незабавната ѝ неприязън към жената се дължеше повече на ревност, отколкото на нещо друго. Ревнуваше, че блондинката познаваше Кълън Шарп и беше спокойна покрай него.

— А сега се опасявам, че трябва да напусна срещата — обяви Кълън. Айви усети как сърцето ѝ се свива. Колкото и да беше страшен, нещо в него беше толкова завладяващо, че не искаше да си отива.

— Аз ще поема от тук — отвърна Ема Маркс.

Той закрачи към вратата и спря изведнъж, сякаш беше забравил да спомене някой важен детайл.

— Ема, в десет часа има заседание на комитета. Моля те, погрижи се да получи кафето си петнадесет минути след започването му.

Русата жена кимна отново.

— Разбира се — отвърна.

И тогава се случи най-изненадващото и шокиращо нещо от всички. Изпълнителният директор се обърна и откри Айви с поглед, взирайки се в нея без капка колебание.

Посочи директно към нея и заговори на Маркс.

— И нека това момиче да го поднесе — каза той. — Искам тя да сервира кафето ми тази сутрин.

Айви стоеше там изумена и замаяна, дори след като Кълън Шарп напусна стаята.

Думите му ехтяха в съзнанието отново и отново и тя не можеше да спре да мисли за него.

И за начина, по който изглежда беше запомнил само нея от всички други в залата. Не можеше да избяга от усещането, че Кълън Шарп кроеше нещо, което я засягаше.

Когато Айви отиде до тоалетната в кратката десетминутна почивка, там намери трима от стажантките, които си шептяха нещо и се кикотеха тихо.

Но в момента, в който влезе, трите млади жени млъкнаха и усмивките им изчезнаха.

„Нарочена съм“, помисли си Айви. „Сякаш имам някаква заразна болест.“

Момичетата излязоха набързо от тоалетната и тя остана сама.

„Най-добре да се откажа“, помисли си, докато използва помещението и изми ръцете си, вдишвайки острия аромат на белина и почистващи препарати в ноздрите си.

Тоалетната беше толкова чиста, че можеше да яде и от пода. Всичко в „Биометрикс Фарма“ беше така — вероятно заради него.

Той се стремеше всичко да е безупречно и сигурно обикаляше из сградата с бели ръкавици, проверявайки за прах и мръсотия по всяка една повърхност.

Кълън Шарп.

Самата мисъл за името му беше като изричане на заклинание — опасно. Защо беше избрал Айви от всички хора да му поднесе кафето?

Не искаше такава работа.

А и без това вече беше уплашена до смърт от него. Вярно, че беше красив — всъщност беше умопомрачително сексапилен и властен — в което беше целият проблем. Айви не се чувстваше удобно около хора като него... нахакани, самоуверени, преуспели, умни и богати.

Беше затворена и предпочиташе компанията на книгите, отколкото на повечето хора.

„Винаги мога да правя нещо друго, за да печеля пари.“

Загледа отражението си в огледалото, виждайки обичайната си бледа кожа, луничките, които винаги бе считала за непривлекателни, и къдравата си коса, която сякаш никога не можеше да остане в ред.

Не смяташе, че ѝ има нещо, просто винаги се бе чувствала така сякаш в сравнение с другите нещо в нея не беше напълно нормално.

И пристигането ѝ в „Биометрикс Фарма“ беше доказало, че с право бе имала подобни съмнения.

Нито дрехите, нито гримът ѝ бяха перфектни.

А беше повече от очевидно, че Кълън Шарп изискваше перфектност от всеки, който работеше в компанията му.

Айви беше на погрешното място. Сега трябваше да е затикана в някоя старомодна малка книжарница в предградията, звънейки на клиенти от списъка с абонати или подреждайки рафтовете с книги. Обикновена работа на заден план, в която щеше да се впише прекрасно, а не да ѝ се налага да се занимава с хора като Кълън Шарп.

— Стегни се, Айви — прошепна тя и си пое дълбоко въздух.

„Никога досега не съм се отказвала от нещо и нямам намерение да започна сега. Няма да се оставя да бъда изплашена от никакви високомерни и надменни хора.“

Усети как изпъна гръбнак и повдигна брадичка, когато взе решението да издържи поне до края на деня.

„Ще му занеса смотаното кафе. Какво му е сложното да подадеш на някого чаша с кафе и без това?“

Трябваше да се засмее на абсурдността си. Оставяйки се атмосферата да я завладее, реши, че не трябва да се притеснява, само защото другите го правеха.

Напусна тоалетната, чувствайки се по-спокойна, а на устните ѝ заигра усмивка.

ГЛАВА 2

Най-накрая ги бяха преместили в крилото на сградата, където щяха да работят до края на проекта, или докато не ги уволняха, което Ема продължаваше да намеква, че е възможно да се случи по всяко едно време.

Айви стоеше в своята собствена малка кабина — факт, който учудващо я караше да се чувства горда.

Чувстваше се като на истинска офис работа.

Беше работила единствено в супермаркета до вкъщи като тийнейджърка, а след това беше давала уроци в колежа и за кратко отново беше работила в супермаркет.

Опитът ѝ стигаше дотук, затова тази среда беше нова за нея и тя не се уповаваше много на мисълта, че вероятно можеше да се впише.

Вече беше започнала да вкарва данните, а пръстите ѝ се движеха умело по клавиатурата, докато четеше от хартиените листи документацията, която трябваше да се запише в системата.

От стоновете и мърморенето, които се дочуваха от съседните кабинки, Айви остана с впечатлението, че не всички намираха задачата за толкова лесна, колкото я намираще тя.

Изведнъж телефонът на бюрото ѝ звънна силно и настоятелно наред сравнително тихото крило.

Не беше сигурна какво трябва да направи в подобна ситуация. Който и да се обаждаше, сигурно беше сбъркал номера. Тя беше стажант. Не виждаше защо някой би искал да говори с нея по служебния телефон.

Но след това си помисли, че сигурно се обаждаше управителката ѝ, затова вдигна слушалката колебливо.

— Тъъм... ало?

— Айви Спелман — каза дълбок глас. Беше изречено като констатация на факт.

— Да, на телефона — изрече Айви. — С кого говоря?

— Кълън Шарп — отвърна той. — Вече съм готов за кафето си.

За няколко секунди мозъкът ѝ блокира напълно, но въпреки това успя да се окопоти сравнително бързо.

— Добре — каза. — Къде трябва да го...

Но той вече беше затворил и тя си говореше сама.

Изправи се в пристъп на паника, знаейки, че трябва да открие управителката си Ема, за да поиска помощ. Огледа се из редиците с кабинки и най-накрая успя да види високата блондинка в другия край на залата.

— Ема! — извика и размаха ръце над главата си.

Ема Маркс тръгна към нея, а очите ѝ на акула засияха с безлично отвращение, когато я приближи.

— Има ли проблем?

— Кълън Шарп току-що се обади да ми каже, че иска кафето си незабавно.

Блондинката се усмихна подигравателно.

— Колко тактично от негова страна да ти звънне — отвърна със сарказъм.

— Не знам какво да правя.

— Разбира се, че не знаеш — каза Ема и тръгна да излиза от залата. Подкани Айви да я последва и продължи да върви без да забавя крачка.

Айви заприпка след нея.

Докато вървеше, Ема Маркс говореше с прибързан и информативен тон.

— Поднасянето на кафе не е дреболия — отбеляза, когато прекосиха офиса и затракаха с токчета надолу по дългия коридор до бог знае къде.

Ема продължи да говори:

— Господин Шарп е много придирчив относно как, кога и откъде му е доставено кафето, също така на кого е било разрешено да му приготви храната. Разбира се, той е придирчив за всичко — но на храната и напитките му се отделя изключително внимание. Тези, на които е поверено да му носят храната, имат достъп до него, за който повечето хора биха убили — дори тези, намиращи се на висока ръководна длъжност, нямат голям физически контакт с него.

— Не разбирам защо поиска аз да го направя — изписука Айви, докато се опитваше да не изостава от дългокраката си шефка.

Ема повдигна рамене почти незабележимо.

— Неведоми са пътищата негови — отвърна тя.

Айви се намръщи.

— Мислех, че това се казва за Господ.

— Доколкото се отнася до теб, разлика между двамата няма.

Те завиха наляво и стигнаха до една заключена врата. Ема хвана ламинираната карта, която висеше на кръста ѝ с разтягаща се връв, и я задържа пред сензора.

Червената светлина стана зелена и се чу някакъв кликащ звук.

— Ще се наложи да променим достъпа ти, ако господин Шарп реши да ти възложи поднасянето на кафе за постоянно. Но това предстои да се разбере — добави мистериозно.

Влязоха в едно малко кухненско помещение с мивка. Беше много далеч от тайната стая, която Айви беше очаквала.

Какво му има на това място, зачуди се тя. Изглежда всичко, за което се притесняваха, беше незначително.

Строго секретен килер с мивка трябваше да бъде най-глупавото нещо, което бе виждала в живота си.

— Наблюдавай ме внимателно, Айви — каза русата жена, като започна да приготвя кафето в голяма, метална машина, която изглеждаше направо страшно.

— Никога не съм работила с подобна кафе машина — каза Айви.

— Затова те карам да наблюдаваш внимателно какво правя — отвърна Ема, като завъртя очи. Извади една кутия с кафени зърна от горния шкаф и изсипа съдържанието в едното отделение на машината. — Не възнамерявам да ти обяснявам процеса отново, затова, моля те, обърни внимание на действията ми.

Айви се приближи като ѝ се искаше да си беше взела тефтера с химикала.

Но беше напразно. Ръцете на Ема се движеха със скоростта на светлината, докато изпълняваше задачите една след друга, сякаш бе правила всичко повече от стотици пъти.

Айви се притесняваше да каже на управителката си, че не запомни абсолютно нищо.

Скоро от машината се дочуха звуци на мелене и стичащо се кафе и Ема се беше привела, като отваряше шкафове и чекмеджета. Изкара един малък, сребърен поднос и две лъжички с различни размери. И

салфетка от плат. След това се премести до малкия хладилник и извади млякото, изливайки бялата течност в малък метален съд.

— Господин Шарп по принцип харесва кафето си чисто, но има дни, в които обича да добавя мляко или сметана. Известно време се опитвахме да го правим сами, когато кажеше, че иска, но никога не успяхме да улучим точната пропорция. Ядоса се и премахна задачата от задълженията ни.

Само по зловещия тон Айви можеше да каже, че този малък неуспех разяждаше Ема Маркс.

— Изглежда голяма суматоха само за едно кафе — каза Айви и моментално съжали за коментара си.

Ема се обърна към нея и очите на високата жена засияха от ярост.

— С отношение като това не се и съмнявам, че времето ти в „Биометрикс“ ще бъде отчайващо кратко. Затова не смятам, че отново ще ти се наложи да се занимаваш с кафето — изрече тя и продължи с работата си.

— Аз... аз съжалявам...

— Моля те, спести ми го.

Скоро кафето беше готово и Ема постави една орнаментирана чаша под машината, натисна някакво копче и тя се напълни моментално с кафе. След което, Ема я върна обрано на подноса и посочи към него.

Всичко беше подредено перфектно, включително пакетчета със захар, едно със „Стевиа“ и едно със „Спленда“.

— Подсладява ли си кафето? — попита Айви.

— Все още не. Но намекна, че желае вероятността да остане отворена, затова му носим тези подсладители за всеки случай. Убедена съм, че това звучи абсурдно за някой като теб.

— Не, разбира се, че не мисля...

Ема я посочи.

— Мога да видя точно какво мислиш. Изписано е на самодоволното ти лице. Но нека ти обясня нещо — продължи тя с почервенели бузи. — Ние сме мултимилардна компания. Новото ни лекарство спасява животи, а на пазара се очаква да излязат още лекарства, които ще спасяват още повече животи. Неповторимото великолепие за създаването на тези научни открития и иновации

изисква абсолютно внимание и на най-малкия детайл. Точно такъв ум притежава Кълън — каза тя.

„Явно засегнах някой нерв.“

— Разбирам — отвърна Айви, като сведе поглед. — Не биваше да правя подобно изказване.

Ема се смили, когато видя примирението ѝ.

— Не разбираш сега. Но ако имаш много, много късмет, може и да останеш малко по-дълго, за да узнаеш повече, отколкото в момента. Сега вземи подноса внимателно. Много внимателно. Не разливай и капка и не позволявай на нищо да се премести и с милиметър. Върви бавно и ме следвай.

Излязоха от помещението и тръгнаха по пътя, по който бяха дошли.

Айви вървеше бавно и внимателно, наблюдавайки подноса, за да се убеди, че е стабилен, и се взираше единствено в зоната, която я заобикаляше, докато се движи.

Повече от всичко не искаше да прецака това.

Челото ѝ се потеше, както и цялото ѝ тяло, нажежено от стреса.

Дори ходенето ѝ се струваше трудно, сякаш бе разменила обувките на двата си крака.

— Добре, пристигнахме — прошепна Ема благоговейно.

Посочи към една голяма, стъклена непрозрачна врата. След което, без да каже и дума, насочи пропуска си пред сензора и той светна зелено. Дочу се щракване и Ема отвори вратата, позволявайки на Айви да влезе.

Оглеждайки се из огромната конферентна зала, започна да я превзема внезапно чувство на ужас.

Стаята беше просторна, с бели и сиви стени, на които висяха няколко големи модерни картини, а в средата имаше огромна лъскава черна маса, заобиколена от черни кожени столове.

На тях бяха седнали мъже и жени, облечени с изискани костюми. Изглеждаха като нейно жури, съдии и екзекутори, когато се обърнаха да я погледнат.

А начело на масата, точно пред нея, стоеше Кълън Шарп.

Той.

Стоеше там, с очи, впити в нея, сякаш тя беше единственото нещо, което бе чакал.

— Влез — каза той, като повдигна ръка и я повика с едно бързо и изящно движение.

Конферентната зала беше по-студена и от тази, в която бяха стояли стажантите, ако изобщо беше възможно.

Можеше да усети студения въздух, който духаше по главата и раменете ѝ от вентилационните отвори на тавана.

Всички все още я следяха с поглед, докато вървеше по килима, имайки чувството, че газии през блато от лепило. Или кал.

„Да, газия през калта.“

Опита да се съсредоточи единствено върху задачата си да стигне до него и да постави подноса на масата, но магнетичните му очи ѝ всяваха такова чувство на паника, че даже не можеше да го погледне.

Сетивата ѝ бяха изострени. Усещаше мириса на дърво, газ, лак и кожа.

Ушите ѝ долавяха бръмченето на вентилацията и тихото шумолене на документи.

И там, насред всичко това, беше Кълън Шарп. Най-накрая стигна до края на масата и се приведе напред, за да остави подноса пред него.

Усмихна ѝ се леко, едва повдигайки ъгълчетата на красивите си, розови устни, докато я наблюдаваше. Тази лека усмивка така замъгли разума ѝ, че на секундата забрави какво прави.

Съсредоточи се върху устните.

Какво ли щеше да е чувството да се притиснат към нейните? Към врата ѝ?

Гърдите?

— Внимавай — каза той, опитвайки се да я предупреди, но вече беше късно.

Беше наклонила подноса твърде напред и чашката с кафе се обърна. Въпреки че всичко се случи за секунди, времето сякаш спря. Тя гледаше ужасено, докато черната течност се разля в подноса, върху полираната маса — и най-вече директно върху бедрото на Кълън Шарп.

Попи в тъмните му панталони, образувайки голямо, още потъмно петно.

Пусна подноса на масата, карайки го да издрънчи и извика.

— О, божичко! Толкова съжалявам!

Тя наблюдаваше изражението му, което не се промени, нито потръпна от болка, когато горещото кафе се разля върху бедрото му.

— Всичко е наред — отвърна ѝ Кълън със спокоен и непринуден глас.

— Нека взема нещо... салфетки... — беше започнала да превърта от ужас.

Кълън се усмихна отново, този път широко.

— Повечето се разля по масата и на пода — излъга той. — Едва ме докосна.

Беше видяла, че доста голяма част беше потекла върху бедрото му, но поради някаква причина той се опитваше да не прави от мухата слон.

— Ще ви донеса ново кафе — каза тя с отчаян глас.

„Направо съм уволнена. Току-що изгорих крака на главния изпълнителен директор. Може да му се наложи да му присаждат кожа.“

Мозъкът на Айви препускаше, докато се опитваше да върне времето назад и да поправи стореното.

— Всичко е наред — увери я Кълън. — Моля те, използвай салфетка, за да попиеш доколкото можеш локвичката върху масата и вземи подноса със себе си, когато излизаш навън.

— Разбира се. Съжалявам. Толкова съжалявам. — Искаше да избяга от стаята. Просто да избяга от тук и никога да не се връща.

Но нещо я държеше на място. Взе салфетката от подноса и попи колкото успя от кафето на масата. Тя се напои бързо, но на масата взе още имаше течност.

— Ще започваме ли, господин Шарп? — попита един от младите мъже около масата.

— Времето ни е ограничено — съгласи се един по-възрастен мъж, — затова наистина вече трябва да започваме заседанието.

Лицето на Айви се изчерви, когато разбра, че не само бе разляла кафе върху собственика на компанията, но също така беше прекъснала важно заседание, а това само добави още сол в раната.

— Имаме предостатъчно време — отвърна Кълън. Усмихна ѝ се отново, което трябваше да я накара да се чувства по-добре, но за сметка на това единствено засили безпокойството ѝ.

— Което означава, че нищо не ни пречи да започваме — настоя по-възрастният.

Кълън го погледна строго.

— Започваме, когато аз кажа, че започваме, Джим. Освен ако нещата не са се променили през последните пет минути, без да забележа.

— Не, нищо не се е променило — каза мъжът меко.

Стаята притихна още повече, ако това бе възможно.

Сърцето ѝ биеше ожесточено и се чувстваше така сякаш щеше да припадне всеки момент, но въпреки това направи всичко по силите си, за да почисти колкото можеше. Погледът ѝ продължи да се взира в тъмното петно върху панталона на Кълън Шарп.

По крака му се беше разляло горещо кафе, а той даже не беше мигнал. Такъв самоконтрол беше странен.

Направо нечовешки.

Повечето хора биха извикали от болка и вероятно щяха да изтичат от стаята, за да се събуят.

Течността беше вряла.

Каквато и да беше причината, той изглеждаше напълно добре и въобще не беше смутен. В което нямаше смисъл, като се вземеше предвид колко бе важно всичко да бъде перфектно.

Айви сграбчи подноса и поклони глава.

— Толкова съжалявам — прошепна, когато се приготви да тръгне.

Кълън ѝ се усмихна заслепяващо още веднъж.

— Мислех си за името ти^[1] — каза той. — Явно лесно пленяваш хората — продължи, като присви очи, показвайки ѝ, че я дразнеше закачливо с играта си на думи.

— С първи впечатления като това сигурно сте прав — промърмори тя, след което побърза да излезе, молейки се да не се прекатури с главата напред и да се посрами още повече.

Когато се озова извън залата, затвори вратата зад себе си, облегна се на нея и затвори очи.

Коридорът беше празен.

Носеше подноса и се чудеше къде да го остави, тъй като картата ѝ нямаше да я допусне до строго секретната кухничка без Ема Маркс.

Но последното нещо, което искаше, бе да каже на ексцентричната, осъдителна управителка, че трябваше да върне

подноса, тъй като беше разляла кафето върху собственика на компанията.

И все пак, най-вероятно Ема щеше да разбере какво се е случило от Кълън Шарп и по един или друг начин Айви щеше да бъде изгонена най-безцеремонно.

Всичко приключи.

„Може да си събирам нещата и да си заминавам.“

Въздъхна. Обзе я чувство на дълбоко съжаление, сякаш е изпуснала нещо важно.

— Какво правиш? — попита един рязък глас жлъчно.

Айви се обърна и видя Ема Маркс, която тъкмо бе завила по коридора и я наблюдаваше подозрително.

— Аз... аз трябва да върна обратно подноса.

Ема направи физиономия и погледна надолу.

— Защо? Какво се случи? Защо всичко е мокро? Какво си направила?

— Разлях кафе. Каза ми да взема подноса със себе си, като излизам.

Изражението на Ема се вкамени.

— Разляла си кафе? Ти да не си саката?

— Беше злополука.

— Идвай тогава — поклати глава Ема и започна да върви бързо.

— Не знам какво си мислеше господин Шарп, когато пожела да се заемеш с това. Всеки може да види, че нямаш нужните качества.

Айви искаше да й тегли една майна. Искаше да й каже, че поднасянето на кафе на шефа не беше кой знае колко сложна задача, и всеки можеше да я свърши.

Всеки, освен тя, напомни си.

„Не разполагам с нужните качества даже да поднеса кафе на Кълън Шарп и днес го доказах.“

[1] Ivy (англ.) — бръшлян. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Беше минал само около час, откакто се бе върнала в кабинката си, когато телефонът на бюрото звънна.

Ужасена не можеше да се насили да вдигне слушалката. Можеше отново да е Кълън. Какво щеше да каже? Щеше ли да я информира, че няма да ѝ платят, защото бе съсипала скъпите му панталони?

„Просто отговори на проклетото обаждане, Айви. Той е само един мъж. А сега вдигни слушалката и говори с него като с нормален човек.“

Разбира се, че не беше просто някой си мъж. И колебанието ѝ коства много, тъй като, когато вдигна слушалката, разбра, че който и да се обаждаше, вече беше затворил.

Айви зачака да звънне отново, но напразно.

Няколко минути по-късно Ема Маркс се появи на хоризонта и тръгна към нея. Беше ясно, че каквито и новини да носеше русата жена, никак нямаше да са хубави.

Айви въздъхна, праметна дамската си чанта през рамо и се приготви да предаде картата си. Само от намусеното изражение на Ема, Айви можеше да разбере, че щяха да я уволнят.

— Хайде — каза Ема, — ставай.

Тя се изправи, чувствайки се малко разочарована, но в същото време облекчена. Беше един тежък и не много забавен ден и щеше да бъде добре да остави това място и това изживяване зад гърба си.

Нищо, че щеше да си мисли за странната усмивка, която Кълън Шарп ѝ беше отправил, и вероятно част от нея щеше да съжалява, че нямаше да го вижда повече. Имаше нещо страшно завладяващо в този мъж и нямаше предвид прекрасната му външност или богатство.

Когато си тръгваше, видя как Лукас, който стоеше в една кабинка на около четири реда от нея, вдигна въпросително поглед към тях.

— Тръгваш си? Уволнена ли си? — попита, като изглеждаше почти комично притеснен.

Тъкмо щеше да кимне, когато Ема Спаркс каза високо:

— Не, не е уволнена. Но ти ще бъдеш, ако не престанеш да си вреш носа където не трябва и не си вършиш работата.

Високата блондинка тръгна да върви напред, а Айви се зачуди какво щеше да се случи, щом нямаше да я освобождават.

— Мислех, че ще ме уволните — каза тя.

Ема се засмя горчиво.

— Не разбирам. Всичко, което правиш, е да стоиш там и да гледаш глуповато, а си възнаградена. Тъкмо когато си помисля, че животът не може да стане по-нечестен, отново съм опровергана.

— Възнаградена? Какво имаш предвид? — попита Айви.

— Господин Шарп нареди да те заведем до офиса му. Искане да се срещне с теб. Пак... — Гласът на Ема беше пропит с ревност и възмущение.

— Вероятно иска ме уволни лично.

— Само ако беше това — тросна се Ема. — Тогава светът би имал смисъл отново.

Стигнаха до асансьорите и влязоха в единия. Ема насочи картата си към сензора и натисна бутона за единадесетия етаж.

Айви се опитваше да си представи каква беше причината, заради която Кълън Шарп беше поискал да я доведат в офиса му. Нямаше да е за хубаво, в това бе сигурна.

Возеха се, без да кажат нищо, докато русата управителка фучеше безмълвно до нея. Лошата ѝ енергия ги обгръщаше като отровен облак.

„Защо ме мрази толкова много? Какво съм ѝ направила?“

Но и без това вече нямаше значение. Ема Маркс не беше важна.

Вратите издадоха звук и се отвориха, разкривайки широко, бяло фоайе, застлано с килим. Имаше по-различна атмосфера от долните етажи.

Ема не излезе от асансьора.

— Стигнахме — каза тя. — Приятно прекарване.

Айви пристъпи напред, след което се обърна към управителката си.

— Накъде трябва да тръгна?

Блондинката просто ѝ помахна саркастично.

— Чао, чао! — отвърна и вратите се затвориха.

„Кучка. Пълна кучка.“

Айви беше ядосана и ѝ беше писнало да се отнасят към нея като към парцал. Обърна гръб на асансьора и разгледа наоколо. Коридорът се простираше в две посоки и се разклоняваше незнайно накъде.

Реши просто да поеме нанякъде. Рано или късно щеше да срещне някой и да го помоли да я упъти.

Крачейки пъргаво, се опита да диша спокойно.

„Не знаеш какво иска. Може да е нещо глупаво. Може да те накара да му платиш сметката за химическото.“

Тази мисъл я накара да се усмихне. Когато стигна до края на коридора, се оказа изправена пред затворена врата с един от онези сензори.

„Чудесно. Нямам разрешен достъп.“

И все пак тя повдигна картата си и я задържа пред сензора, който продължи да свети червено.

— Мамка му — прокле под нос.

Да не би Ема Маркс да си играеше с нея — да ѝ погаждаше някакъв номер?

Тъкмо щеше да се обърне и да тръгне обратно към асансьорите, когато от интеркома до вратата се дочу глас. Звукът беше толкова неочакван, че тя подскочи уплашено.

— Когато светне зелено, можеш да влезеш — каза дрезгавият глас.

Беше ѝ познат, въпреки деформацията.

Това е той. Кълън.

Сърцето ѝ препусна в гърдите като подплашен кон.

След секунда сензорът светна зелено и се дочу познатото кликване, което означаваше, че вратата беше отключена. Тя хвана студената дръжка и я дръпна.

Замига инстинктивно, когато влезе в офис толкова голям, че не можеше да се опише.

Помещението беше достатъчно просторно, за да се живее в него и вероятно наистина бе така.

Целият под беше покрит с килим. Големи дивани бяха поставени на няколко места заедно с кожени канапета, а на далечната стена имаше голям аквариум от тавана до пода пълен с цветни рибки и корали.

Целият офис беше заобиколен от огромни стъклени прозорци, разкривайки гледка към Чарлз ривър и моста, свързващ Бостън с Кеймбридж.

На този фон, на една леко повдигната платформа зад масивно черно бюро, стоеше Кълън Шарп.

Главният изпълнителен директор се взираше в двата големи монитора на бюрото си. Погледът му беше напрегнат и съсредоточен и тя усети облекчение, че все още не гледаше към нея.

— Айви Спелман — обяви той, продължавайки да гледа мониторите.

— Ъ... искал сте да ме видите? — каза тя, а гласът ѝ звучеше толкова тънък и крехък, че прочисти гърло.

— Да — отвърна той, като най-накрая обърна глава към нея, за да я погледне. — Ела насам — подкани я с едно бързо движение на лявата си ръка.

Тя тръгна напред, докато не стигна два черни кожени стола.

— Да седна ли?

— Ако искаш — изрече той, а устните му се извиха леко в усмивка.

Тези устни. Толкова розови и меки. Толкова различни от ледените му стоманени очи.

— Нещо лошо ли съм направила? — попита и веднага съжали за въпроса си.

— Точно това сме се събрали да обсъдим — отвърна той, без да издава нищо с гласа и изражението си.

— Оу — каза вцепенено тя. Коремът ѝ се сви, а устата ѝ пресъхна.

Кълън се облегна назад в стола си и я загледа.

— Трябва да поговорим за случилото се по-рано, когато ми донесе сутрешното кафе.

Тя сведе поглед засрамена и усети как бузите ѝ се изчервяват.

— Страшно съжалявам за това. Толкова много се опитвах да не разлея кафето, че стана точно така, разбира се. Предполагам се прокълнах.

— Айви, погледни ме — нареди той, а гласът му стана по-строг.

Тя направи каквото ѝ беше казано и видя, че не изглеждаше доволен. Той стана от стола си, също толкова безупречен и изящен

както по-рано. Заобиколи бюрото и тръгна към нея.

Айви усети как дъхът ѝ секна, когато го видя да приближава.

Сякаш усетил страха ѝ, той спря на няколко крачки от нея и погледна надолу.

— Знаеш ли защо всъщност разля онова кафе? — попита той.

— Току-що ти казах — отвърна тя — Беше грешка...

Кълън вдигна ръка.

— Не — каза. — Няма никаква грешка.

Тя усети как се разбунтува от мнението му.

— Не съм разляла кафето върху теб нарочно, ако това намекваш.

— Не намеквам нищо — отвърна той.

„Затова ме повика тук, осъзна тя. Искане да ми се навика задето го полях, да ми изнесе тирада и да ме накара да се чувствам като глупачка.“

Разкритието я ужаси и ядоса едновременно.

„Не трябва да се примирявам с това, помисли си. И няма да го правя още дълго.“

— Вече се извиних — каза. — Какво повече искаш?

— Извиненията не ме интересуват. Безсмислени са. — Той слезе от платформата, след което седна на кожения стол на няколко крачки от нея.

Когато се обърна да я погледне, коляното му едва не се докосна в нейното. Тя откри, че отблизо беше още по-шокиращо привлекателен от преди. Кожата му беше гладка и безупречна с лек загар. Очите му бяха като два искрящи сини диаманта, студени, безчувствени и прекрасни.

Усети одеколона и мускусния му мъжки аромат и потръпна.

Караше я да се чувства изключително неспокойна и изплашена... но също така да чувства и още нещо, което не можеше да обясни.

Какво беше?

С коя дума можеше да го опише?

Страст.

Разбра го, като вдиша аромата му и забеляза дългите му пръсти с перфектно поддържани нокти. Не бяха изнежени, въпреки че бе повече от очевидно, че се грижеше добре за тях. Напротив, всичко в Кълън Шарп изглеждаше силно и неуязвимо. Тялото му беше здраво и

мускулесто и изпълваше костюма му сякаш бе създаден само, за да носи скъпото облекло.

— Ако не искаш извинение, тогава какво? — попита тя, изненадана от собствената си дързост.

За първи път изражението му се промени. Леката усмивка изчезна и ноздрите му се разшириха.

— Искам да те науча — отвърна той.

— Да ме научиш на какво?

— Дисциплина — ръката му се вдигна внимателно нагоре и разкопча копчето на сакото му, разтваряйки го леко.

Дисциплина.

В момента, в който каза думата, Айви усети как зърната ѝ се втвърдяват в отговор, но това, което я разтревожи, бе, че и Кълън го видя. Стоеше толкова близо, а светлината в стаята светеше ярко върху бялата ѝ риза.

Искаше ѝ се да сведе поглед и да провери, или да има пуловер, с който да се прикрие.

Беше унижително да се възбуди по този начин, а възможността, че вероятно знаеше, че зърната ѝ се бяха втвърдили, правеше всичко хиляди пъти по-ужасно.

Пое си дълбоко въздух и се опита да успокои нервите си.

— Не мисля, че разбирам какво имаш предвид.

— Искаш ли да се научиш?

— Предполагам.

— Предполагаш? — Направи отвратена физиономия и се изправи, сякаш в момента се нуждаеше да се отдалечи от нея. — Не трябва да предполагаш. Това е най-обикновен въпрос, Айви.

— Да, искам да се науча. Просто нямам идея за какво говорим. — Гласът ѝ беше придобил писклив и разочарован тон.

Кълън погледна надолу към нея, а високите му скули и изражението му сякаш бяха изсечени от камък.

— Ще се научиш как да ми угаждаш. И веднъж щом го направиш, случките, които наричаш грешки, няма да се повтарят повече.

Тя се размърда на мястото си и смръщи вежди.

— И все пак, всеки допуска грешки — настоя тя.

— Не и аз. — Устните му трепнаха. — И може би е време и ти да спреш.

— Но защо? Защо искаш да ме научиш... на каквото там ще ме учиш? — вдигна ръце във въздуха объркана — Аз съм просто стажант.

Той ѝ обърна гръб и тръгна към прозореца с гледка към града. На този фон изглеждаше като от страница на някое изискано списание — „Воуг“ или може би „Ню Йоркър“.

„Само ако имах фотоапарат. Това щеше да е страхотна снимка.“

— Имам око за таланти — отвърна Кълън след известно мълчание и се обърна отново към нея. — Когато започнах този бизнес, всички ме мислеха за луд. Наех хора, които светът на бизнеса беше сметнал за погрешен избор. Всички на „Уол Стрий“ твърдяха, че ще се проваля още първата година.

— Но не си се провалил — прошепна тя.

— Не — отвърна. Погледите им се склещиха и за пръв път ѝ се стори, че бе видяла нещо зад студената безчувственост на очите му.

Какво беше? Какво видя в очите му? Някой уязвим, някой, който всъщност притежаваше истински чувства като нея?

Чувството изчезна толкова бързо, колкото се беше появило — като луна, която се скриваше зад тъмни облаци, очите му отново станаха бдителни и студени.

Айви склещи ръце в скута си и облиза устни.

— Е, какво правим сега?

— Това, което правим, е да започнем съвместната си работа — отвърна Кълън, а гласът му стана по-формален. — Как ти звучи това?

— Добре, предполагам... — спря се твърде късно.

Очите му се присвиха, а устните му се стегнаха.

— Предполагаш — каза той. Поклати глава и въздъхна. — Нека се върнем на тази сутрин, когато ми донесе кафето. Защо го разля?

— Не знам.

— Това е лъжа, Айви. Не ме лъжи.

— Не лъжа — отвърна тя сприваво.

— Не мислиш, че ме лъжеш, защото залъгваш себе си. — Той скръсти ръце и се вгледа в нея. — А сега ми кажи защо разля кафето.

Усети как по челото и под мишниците ѝ изби пот. Хладната стая ставаше все по-гореща, сякаш някой усилваше температурата постоянно.

— Притесних се. Толкова се бях съсредоточила да направя всичко както трябва, че...

Спомни си как се беше разсеяла от усмивката му тази сутрин — гледката на перфектните му устни отблизо я беше накарала да наклони подноса достатъчно, че кафето да се обърне. Но нямаше да му признае подобно нещо.

— ... се разсеях — довърши уклончиво. — Така се бях вгълбила, че забравих какво вършех.

Кълън кимна, сякаш одобряваше отговора ѝ.

— Знаеш ли защо беше толкова притеснена всъщност?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Изключително смущаващ човек си.

— И защо мислиш така? — заинтересова се искрено.

Тя се засмя от очевидността на въпроса му.

— Притежаваш тази компания, а аз съм стажантка.

— И това те кара да се притесняваш?

— Да, защото можеш да ме уволниш. А парите са ми нужни.

Кълън кимна почти незабележимо.

— Това, от което се ужасяваш, Айви, са последствията и аз ще ти помогна да се справиш.

Айви усети как стомахът ѝ се свива от настойчивостта в думите му и силата на личността му. Сякаш вече не можеше да си поеме въздух.

Изведнъж ѝ се прииска да се махне отгук. От тази стая. От постоянния му контрол.

— Мисля, че е време да си тръгвам — каза тя, искайки да избяга. Поклати глава. — Не съм сигурна, че ще се справя с това.

— Повече от ясно е, че искаш да го направиш, Айви. — Погледът му се плъзна към гърдите, а след това и към краката ѝ.

Сякаш в този момент я събличаше с поглед, затова кръстоса крака и придърпа полата си надолу, чувствайки се така, сякаш бедрата ѝ бяха оголени.

„Не ми харесва начина, по който ме гледа“, помисли си.

Но тогава защо зърната ѝ бяха така чувствителни? Защо усещаше странен гъдел ниско в корема си, а и по-надолу?

Между краката си?

Чувстваше се така, сякаш беше плувнала в пот.

— Да не би... да се държите неприлично с мен, господин Шарп?
Кълън се усмихна широко, както не го бе виждала да прави досега.

— Какво ще стане, ако кажа „да“?

Той се наслаждаваше на това. Харесваше му.

— Ще кажа, че... — Тя прочисти гърло и повиши тон. — Ще кажа, че не бива да се възползвате от длъжността си, за да карате някой с моята позиция да се чувства неудобно.

— Ако искате да престана, трябва само да кажете. — Върна се отново до бюрото си и седна зад него.

Тя преглътна измъчено.

„Разбира се, че искам да престане.“

За малко щеше да каже думите, когато изведнъж не беше много сигурна какво иска всъщност.

„Сваля ли ме Кълън Шарп? Искан ли да прави секс с мен?“ Или това е само някаква перверзна игра, в която завърташе главите на стажантките, а след това им се присмиваше заедно с другите си колеги?

Вече нямаше и най-малка представа. Само за няколко минути Кълън бе успял да я обърка напълно.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Имам чувството, че си играеш с мен.

Ноздрите му се разшириха.

— Някой ден ще ме молиш да си играя с теб.

В момента, в който думите напуснаха устата му, Айви усети как влагалището ѝ се навлажни. Не можеше да повярва, че ѝ бе отвърнал с толкова сексуален намек.

А най-ужасното бе, че казваше истината, и тя го съзнаваше.

Представи си Кълън напълно гол, с плъзгащо се от потта мускулесто тяло, с опрени в нейните бедра да навлиза в нея — натискайки се между краката ѝ, докато я изпълва изцяло.

Беше като видение от бъдещето и остана сразена от това колко бързо тялото ѝ беше реагирало на идеята.

Това не можеше да се случва.

Създателят на „Биометрикс Фарма“, главният изпълнителен директор на компанията — мултимилиардният гений, който можеше да

получи всяка жена само ако щракнеше с пръсти — не можеше наистина да я желае.

Сигурно се бъркаше. Само че започваше да се убеждава в противното. Кълън Шарп се беше изразил достатъчно ясно, просто тя не знаеше какво да прави.

— Какво ще стане, ако се съглася? Ако се съглася да бъда... да бъда научена или каквото там беше? — попита тя.

— Кажи „да“ и ще разбереш.

— Да — отговори толкова бързо, че даже нямаше представа, че се беше съгласила. Сякаш беше някаква кукла и някой друг я контролираше.

Кълън се усмихна отново и тя видя глад в очите му.

— Изправи се, Айви.

Треперейки, тя се подчини. Тялото ѝ беше покрито с тънък слой пот. Поглеждайки се бързо надолу, можеше да види съвсем ясно, че зърната ѝ се виждаха изпод ризата.

А така се беше подмокрила, че нямаше да се изненада, ако можеше да усети желанието ѝ чак от другия край на стаята.

„Това е грешно. Истинска лудост.“

И все пак нямаше да отрече, че копнееше за вниманието на този мъж — може би повече, отколкото бе готов да ѝ даде. Сърцето ѝ заблъска.

Известно време той не проговори, а тя започваше да се чувства глупаво, докато стоеше там.

— Мога ли да тръгвам вече? — попита след миг. — Това краят на срещата ли е?

— Не — отвърна той. — Едва сега започваме. Ела при мен.

Тя изправи рамене и закрачи към бюрото, стъпвайки на леко издигнатата платформа, доволна, че поне не се беше спънала отново и не се бе показала като непохватна.

— Ето ме — каза, усмихвайки се, а бузите ѝ пламнаха от срам.

— Да, ето те — съгласи се той, като обходи тялото и лицето ѝ с поглед, карайки я да се чувства напълно открита и безпомощна. — Сега ще започнем нашите уроци. Урок номер едно — каза, като се отпусна назад в стола си и постави пръсти на брадичката си. — Искам да кажеш азбуката без грешка за по-малко от минута.

Тя се усмихна. Не съм чак толкова тъпа, искаше да му каже.

И тогава, сякаш разбрал какво си мисли, той проговори отново.

— Ще я кажеш отзад напред. Моля те, не се проваляй още на първата задача — допълни. — Това ще бъде много лошо.

Усмивката ѝ изчезна.

— Оу... добре... отзад напред... — промърмори, като вдигна поглед към тавана, за да си припомни каква беше изобщо азбуката.

— Ще започнеш... сега — каза Кълън, като проверяваше времето на скъпия, широк часовник на китката си.

Тя започна да рецитира азбуката отзад напред бавно, като затваряше очи, опитвайки се да се успокои.

Не можеше да е толкова трудно, повтаряше си.

Но тогава Кълън се изправи и тръгна към нея, очевидно опитвайки се да я разсее.

И успя.

Веднага се обърка. Не след дълго беше застанал до нея, наблюдавайки я отблизо, докато изрича буквите.

Заобиколи я и прокара пръст по гърба ѝ, карайки я да потръпва неудържимо и да млъкне.

— Продължавай, Айви — нареди той. — Не спирай, без значение какво правя.

— Добре — отвърна. — Добре. — Беше стигнала до средата на азбуката. Продължи откъдето беше спряла и се опита да се концентрира. Играеше някаква откачена игра с нея и Айви нямаше намерение да го остави да победи толкова лесно.

Но колкото по-решителна ставаше, толкова Кълън увеличаваше действията си. Сега усети как нещо се докосва до врата ѝ — вероятно устните му — и тя се запъна леко на едната от буквите.

— Това беше много близо до грешка — прошепна в ухото ѝ. — Продължи и внимавай повече.

Тялото ѝ гореше, а тя губеше увереността и концентрацията си, докато секси милиардерът я дразнеше.

Отново я заобиколи, когато беше почти на края на азбуката.

Щеше да я изрецитира. Да успее въпреки опитите му да се провали.

Но когато стигна до последните няколко букви, Кълън застана пред нея и направи немислимото. Дългите му пръсти хванаха горното копче на ризата ѝ и го разкопчаха, разтваряйки я леко. Бързо повтори

движението и със следващото копче, разкривайки бюста ѝ, и докосна кожата ѝ с пръсти.

В този момент напълно изгуби представа къде се намира и обърка буквите Г и Д.

Кой бъркаше Г с Д, помисли си, бясна на себе си.

Видя, че изражението на Кълън Шарп беше направо убийствено.

— Провали се.

— Ще пробвам отново...

— Първо, трябва да се научиш да поемаш последствията от грешките си.

— Последствия? Като наказание ли?

— Достатъчно въпроси — отвърна безцеремонно той. — Сега сложи длани на бюрото, Айви, и гледай напред.

Стана ѝ ясно, че възнамерява да удари ръцете ѝ с линията и потръпна вътрешно. Но въпреки това се приведе напред и постави длани върху студеното, твърдо бюро, както ѝ беше наредил.

Кълън пристъпи бавно зад нея, и тя усети, че е много близо. Тялото му досега не се бе доближавало толкова до нейното и тя веднага усети как реагира с нарастващо желание да бъде докосната от него.

Какво правеше, зачуди се тя.

Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че беше сигурна, че ще се пръсне.

— Отсега нататък ще се обръщаш към мен с „господин Шарп“ или „сър“, освен ако не ти кажа друго. Ясен ли съм? — попита, а гласът му прогърмя като на гневен професор, който поучаваше недисциплиниран ученик.

Чувстваше се объркана.

— Аз... аз предполагам...

Внезапно усети дланта му, която удари болезнено дупето ѝ с такава сила, че премести цялото ѝ тяло напред.

— Не предполагаш, Айви. И казваш „Да, сър“ или „Да, господин Шарп“. Това е правилният отговор. Разбра ли?

Тя преглътна, а в мозъка ѝ бе станало каша от объркване и смесени емоции. Дупето ѝ пареше от удара, а тя не можеше да повярва.

„Току-що ме напляска. Кълън Шарп ме напляска!“

Беше направо комично колко гневни бяха мислите ѝ, а в същото време продължаваше да стои с длани на бюрото, докато задникът ѝ беше изпъчен назад и молеше да бъде напляскан отново.

— Отговори ми. Веднага! — Гласът му беше нетърпелив.

— Да, господин Шарп — каза тя и чак тогава разбра, че беше простенала отговора си бездиханно от желание, объркване и копнеж.

— Добре — изрече той. Усети едната му ръка да я хваща здраво за талията. Другата се плъзна под полата ѝ, и хващайки плата в юмрук, я повдигна нагоре, разкривайки дупето и гащичките ѝ.

Тя ахна.

— Кълън, какво правиш?

— Казах ти как да се обръщаш към мен — изръмжа той. — Ето още една грешка. — С една ръка продължаваше да държи полата ѝ вдигната, а с другата свали бикините по бедрата ѝ и оголи задника ѝ.

— Господин... господин Шарп... — опита се да проговори, но гласът ѝ я предаваше.

„Какво прави? Какво прави?“

— Сега трябва да приемеш още едно последствие — каза с пресипнал глас.

Можеше да го усети. Да усети бедрата му да се настаняват зад нея.

„Ще ме чука на задна!“

Мисълта беше плашеща и едновременно вълнуваща.

„Дори не съм спала с мъж досега. Това е лудост. Кълън Шарп ще ме чука. Бикините ми са свалени.“

Изведнъж тя се освободи от хватката му, изправи се, и отмествайки ръцете си от бюрото, моментално вдигна бикините си.

— Не мога. Не мога да го направя — каза.

— Върни си ръцете на бюрото, Айви. Не сме приключили.

Треперейки, тя не помръдна.

— Не искам да го правя — изрече.

И излъга, защото искаше да го направи. Желаше Кълън Шарп повече от всичко, което беше искала в живота си.

Но също така я плашеше повече от всичко и всеки, който беше срещала досега.

— В такъв случай направи избора си — отвърна той, повдигайки една вежда сякаш подозираше, че не е напълно откровена с него.

Искаше да върне думите си назад — да му обясни, че просто е била изплашена, защото не е знаела колко надалеч ще стигне в противен случай.

„Ще сложа дланите си отново на бюрото. Ще направя всичко, което ми кажеш.“

Стоеше на мястото си, без да помръдва, като не знаеше какво да каже повече.

Кълън от своя страна, приглади леко измачканото си сако и го намести. След което се отправи към изхода, като отвори вратата и посочи към коридора.

— Това е краят на взаимния ни урок — каза.

Тя се загледа напред, чувствайки разочарование и загуба по-силно, отколкото беше очаквала.

Засрамена, не можеше даже да го погледне, докато минаваше покрай него.

— Съжалявам — промърмори, въпреки че на него нямаше да му пука.

Но когато вратата се притвори, това, което отвърна той, беше още по-учудващо.

— Направи правилният избор — изрече, след което вратата се затвори и сензорът светна червено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.